oratoria instinctuală, cu răgete şi ameninţări grosolane dar necesare unui popor de curând înfrânt şi umilit — au scos în evidenţă ne'nsemnata grupare a unui Drexler şi mai cu seamă, energia masivă, simplistă, a noului tribun german Hitler.

Căci mai periculoşi decât „marxiştii" şi evreii — oameni în genere pacinici şi prea umiliţi ca printr'o anormală îngâmfare personală să nu trăiască izolaţi, nesolidari — naţional-socialiştii aveau în faţa lor adversari teribili: Toate celelalte asociaţii, grupări, societăţi şi „vereine" reacţionare, numeroase ca ciupercile după ploaie, risipite pe toată întinderea Germaniei, gata să prindă din copac în palmele lor întinse, para mălăiaţă a politicei hermafrodite, practicată de „marxişti". O bună parte din aceste asociaţii vor trece pe'ncetul în partidul naţional-socialist iar şefii lor, deşi în fond adversari personali, vor lucra în aparenţă umăr la umăr, de fapt sub ordinele stricte şi pumnul greu al lui Hitler.

Un aspect al localului în care s'au sărbătorit 42 de ani de la naşterea „Führerului" Adolf Hitler.

Naţional-socialiştii au suferit la început concurenţa unui antisemit feroce, **Hermann Esser**, ziarist în solda Reichswehrului, ca şi Hitler, dar care neavând o pregătire intelectuală de valoarea lui Gottfried Feder sau dându-şi seama de inutilitatea ei — dece să se mai încurce cu idei şi teorii? — făcea un antisemitism de persoane, amuzant, cumplit şi de succes sigur. Esser va deveni în curând unul din cei mai preţioşi colaboratori ai lui Hitler, întâiul care-i aduce în presă omagii grandilocvente şi-l prezintă ca pe un cavaler al Graal-ului. Am pomenit mai sus de „Liga rasistă ofensivă şi defensivă", în fruntea căreia se găseau propagandişti de o valoare culturală superioară lui Hitler: Un Rohmeder, un Karlen. Era apoi, la Nürnberg — care va deveni Meca mişcării naţional-socialiste — acel învăţător vajnic Julius Streicher, care ştia şi el, ca şi Hitler, ce uşor se pot duce nemţii de nas cu numai două-trei baliverne bine răcnite şi cu o massivă doză de ură. In nordul Germaniei lucra — de fapt pregătea teren lui Hitler — „Partidul social-german" de sub conducerea lui Richard Kunze zis Măciucă. Iar numărul organizaţiilor militare, mai mult sau mai puţin deghizate — care luau trupelor de asalt orice originalitate dar nu şi orice rost! — era tot atât de impunător. Pentru desfiinţarea unei asemenea organizaţii militare — cerută de Aliaţi prin guvernul de la Berlin — s'a deslănţuit o criză a guvernului bavarez!... Ia germanului uniforme sau numai spectacolul parăzei, şi se socoate insultat, declasat. N'a privit oare întreaga Germanie cu o sfântă emoţie la acea ridicolă „Cavalcadă asupra Franţei" **(Ritt nach Frankreich)** încercată de **Arthur Mahraun**, şeful „Ordinului cavaleresc al tinerilor germani", travestiţi cu glugi, cruci, suliţe, călări toţi asemenea ostaşilor din evul-mediu — pentru a dobori pe... Poincaré?... Cruciada lui Mahraun s'a terminat cu un proces politic. (Fireşte, Mahraun a fost achitat).

Nu dela început şi-a dat seama Hitler de necesitatea trupelor de asalt. Partidul avea în spatele lui — prin însăşi prezenţa lui Hitler — forţa organizată, uriaşă, hotăritoare a Reichswehrului. Deşi intrat în partid din Iulie 1919, Hitler îşi dă demisia oficială din cadrele Reichswehrului, abia în Aprilie 1920. Ceeace nu înseamnă că rupea cu Reichswehrul, ci îşi crea doar mai multă libertate de acţiune şi putea astfel — la o răspundere personală mai mare — să ceară drepturi personale mai mari. Probabil că primele fonduri mai mari au venit partidului — prin căpitanul de stat major Röhm — din casa de fer a armatei. E sigur că ziarul „Völkischer Beobachter", care apărea săptămânal şi anodin a fost cumpărat cu bani militari, prin intermediul unui antisemit cu barbă **Dietrich Eckart**, care conducea o revistă rasistă misterioasă. De multe buclucuri cu poliţia, eruptivul Hitler a scăpat, mulţumită intervenţiei şefilor lui din Reichswehr. Generalul von Epp — azi inferiorul lui Hitler — îi era atunci superior. Militarii nu prevedeau succesul fantastic al fostului „Bildungsoffizier" şi ajutându-l erau numai consecvenţi cu ei înşişi. La 13 Martie au ieşit şi mai mult în evidenţă doborînd cu forţa guvernul socialist-burghez a lui Hoffmann şi instaurând un guvern acru în frunte cu domnul **Von Kahr**, un ins oacheş, sterp şi încruntat. De-aci înainte, când atenţia ofiţerilor münchenezi pentru Hitler şi partidul lui obosea, el găsea sprijinul lor reînviat în spiritul şi trupul noului prefect de poliţie Pöhner şi mai cu seamă a asesorului de poliţie dr. Frick, nume de care vom mai auzi.

Multă vreme şi probabil mulţi nervi şi-a cheltuit Hitler — sub influenţa intelectuală a lui Gottfried Feder şi Dietrich Eckart — cu alcătuirea programului partidului, alcătuit din 25 de puncte care s'au pierdut, aproape toate, afară de unul sau două, dealungul deceniului spre dictatură. După multe discuţii partidul s'a numit **„Sozialistische Deutsche Arbeiterpartei"** (Partidul naţional-socialist al muncitorilor) şi e de reţinut faptul că Hitler voise să-l numească — căci pentru el tot aia era! — **„Partidul... social-revoluţionar"...** Discuţiile programatice sau terminat — se putea altfel? — cu un protest violent împotriva guvernului care acordase evreilor în Martie 1920... făină de azimă pascală!... Prezenţa lui Dietrich Eckart n'a fost anodină, a avut, indirect, o mare înrâurire asupra lui Hitler şi asupra partidului: Prin el intră în mişcarea naţional-socialistă emigrantul rus **Alfred Rosenberg.**

F. ADERCA

In numărul viitor: **Vine huliganul!**

COAFURI MODERNE

Versiunea reintoarcerii modei părului lung, este aspru combătută. Nici o frică, părul scurt se menține. N'o să fiți incomodate de păr lung la sport, patinaj, ski, hockey și călărit. Tot ce se va purta seara este artistic, — înlocuiri, adăugiri, paiete și culori — dar numai pentru seară. Părul scurt triumfează.

La asta se mai adaogă ceva: noua modă a pălăriilor. Totdeauna când se produce o mişcare în moda pălăriilor, coaforii trebue să i se conformeze, şi azi nu numai forma pălăriilor este neobicinuit de nouă, dar şi felul cum sunt purtate, foarte aplecate pe frunte. Ceafa şi urechile capătă o mare importanță, şi aceasta obligă coaforii să dea o deosebită atenție coafurii în aceste părți ale capului. Din această cauză au revenit, parțial, buclele artificiale purtate de mamele noastre, şi în majoritatea cazurilor se întrebuințează pentru părțile care acoperă urechile, căci şi la coafura de seară, ceafa rămâne liberă. Părul natural trebue foarte fin filat, iar cel artificial îndreptat frumos. Atât buclele cât şi părul care rămâne neondulat, trebue pieptănate în sus. Doamnele mai în vârstă vor fi plăcut surprinse, întâlnind un vechi cunoscut: se întrebuințează iar chignon-ul artificial de păr. Toată coafura, atât dela ceafă cât şi cea laterală, se piaptănă în sus. Desigur însă că aceasta nu trebue să fie un şablon, căci vai de coafor şi de doamna care, chiar dacă n'ar aranja-o această pieptănătură, s'ar conforma totuş modei! Şi astăzi, ca şi până acum, trebue să se facă excepții. Nu orice coafură se potriveşte oricărui cap, nu orice fantezie, culorii de păr. Niciodată mai mult decât în anul acesta nu s'a pus mai mare preț pe armonizarea rochiei, a pălăriei, a tenului, a culorii ochilor, a formei figurii şi a pieptănăturii. Pieptănătura trebue să rămână rama estetică a figurii şi deaceea nu trebue să existe un şablon El n'a fost niciodată mai periculos decât acum, când pieptănătura fin. a fost ridicată la aşa numita simfonie a frumuseții femenine.

Culoarea părului din acest sezon?

De fapt nu există indicații consecvente. Este chiar foarte greu ca o dudue cu păr blond platinat, să fie văzută mâine, arborând o coafură de brună autentică! Exagerări în tempo-ul culorilor părului, au un efect comic şi bizar, fără gust, şi deaceea coaforul nu va insista prea mult asupra schimbării culorii, ci mai curând asupra armonizării pieptănăturii. Desigur că fiecare pieptănătură este o creație deosebită şi trebue să fie potrivită purtătoarei. La alegerea nuanței părului, trebue să se ia în considerație culoarea tenului şi a ochilor. Dacă însă e vorba să stabilim culoarea de păr care se poartă în sezonul apropiat al carnavalului, trebue să spunem că blondul platinat nu se mai poartă. Noul învingător se numeşte **acajou clair.** Este o culoare mai deschisă decât pielea cafenie, sau mai bine o nuanță mai pală a mahonului. In acest cafeniu strălucitor se potriveşte de minune, într'o seară de bal, coafura „en vogue". Niciodată nu s'au întâlnit la baluri, atâtea regine, principese şi contese, ca în acest sezon, când diadema din metale de culoare deschisă, împodobită cu pietre colorate, produce un efect minunat. De mare efect este şi diadema, stropită ici colo cu imitațini, de pietre prețioase, sau cu strass-uri. Pentru noua culoare, acajou clair se potriveşte diadema din metal de culoare deschisă, împodobită cu strass

Un mare coafor new-yorkez a lansat coafura alăturată: părul lins în față, iar spre spate în formă de bucle.
Mai jos, două coafuri moderne adoptate de două cunoscute artiste berlineze.

Foarte moderne sunt şi pieptănăturile cu cozi din păr artificial, care se aşează pe cap tot în formă de diademă, cam ca în tablourile împărătesei Elisabeta a Austriei. După cum am mai spus, toate adăugirile se fac din păr artificial, căci în nici un caz ceafa liberă sau părul scurt nu trebuesc sacrificate. Bogăției şi strălucirii luminii de seară nu trebue să i se jertfească practica pieptănătură a zilei şi a sportului. Părul scurt rămâne şi de acum încolo un triumf, şi dacă-mi este permis să anticipez, cred că va domina încă vre-o câțiva ani — cel puțin — de acum înainte, ba poate chiar că-şi va relua locul în sălile de bal, sau serate.

Incă un cuvânt asupra părului ondulat cu apă. Bine înțeles, că figura căreia i se potriveşte această pieptenătură simplă, poate apare, nestingherită, în orice societate, chiar în sala de bal.

Ca încheere trebue să mai spunem că aranjarea pieptănăturii, cere mult gust, şi mai ales o mână îndemânatecă de coafor.

R.

Ducele de Kent

— Un studiu intim, personal al marchizului de Donegall, fost coleg de şcoală al Alteţei Sale —

L-AM cunoscut pe Ducele de Kent abia în 1913, la şcoala dela **St. Peter's Court,** din Broadstairs. Aceasta nu nè împiedică însă să ne aruncăm privirile ceva mai în urmă. S'a născut la **Sandringham,** în ziua de 20 Decembrie 1902, ceeace înseamnă c'a împlinit după căsătoria sa cu Prinţesa Marina, treizecişidoi de ani. In afară de naşterea şi botezul său, care-a avut loc la capela St. George din Windsor, presa se ocupă de micul duce pentru a releva reputaţia de copil poznaş pe care şi-a câştigat-o din primii ani. Iată ce s'a întâmplat: Regina Alexandra îşi primise nepoţii la Buckingham Palace, urmând să asiste la o ceremonie în **Hampstead.** Inainte de-a se urca, împreună cu fraţii săi, în trăsura ce trebuia să-i reconducă la Marlborough House, **prinţul George,** care era îmbrăcat într'un elegant costum marinar, a făcut ce-a făcut şia găsit o mătură uriaşă, cu care, spre deliciul mulţimei, a început a mătura covorul ce fusese întins pentru regele **Eduard** şi regina **Alexandra.**

PRINŢUL GEORGE LA VÂRSTA DE TREI LUNI, ÎN BRA... FRATELUI SĂU MAI MARE, ACTUALUL PRINŢ DE WALES

In primii ani ai copilăriei fraţii săi îl puneau să le adune mingile la tenis, şi să facă în genere tot felul de „corvezi". Dar se răzbuna şi el întrucâtva, necăjind-o din când în când pe prinţesa **Mary.**

Visa, încă din copilărie, să devie marinar şi nu mică-i fu bucuria când primi la **St. Peter's Court,** ordinul de-a se duce la **Dartmouth.** Nu-mi amintesc dacă era mai sburdalnic decât ceilalţi colegi ai săi, dar ştiu că odată am dat peste două trupuri strâns înlănţuite, ce se tăvăliau frenetic pe jos. Prinţul George făcuse probabil ceva care displăcuse prinţului **Henric** (ducele de Gloucester) şi se vede că acesta din urmă încerca să-i dea o lecţie. După câte îmi amintesc, prinţul **George,** deşi mai mic, a ştiut să ţie piept adversarului.

O impresie puternică mi-a lăsat în amintire ziua când am intrat la St. Peter's şi mi s'a dat o odăiţă, unde urma să mă îmbrac. După ce mă schimbai, fui pe punctul de-a comite o mare greşală şi anume pornii spre terenul de croquet, cu cravata la gât. **„Eu n'aş purta cravată dacă aş fi în locul d-tale, afară numai de cazul c'aş ţine cu tot dinadinsul să fiu luat în râs"** îmi spuse un elev mai experimentat şi acesta era prinţul **George.** Bunica mea găsise de cuviinţă să-mi dea un coşuleţ, în loc de geamantan şi graţie acestuia am avut ocazia să gust ironia camarazilor mei, în toată cruzimea ei. Dar am să fiu întotdeauna recunoscător prinţului **George** pentrucă, neţinând seama de ceilalţi, a vorbit cu un **„paria"** cruţându-i multe alte neplăceri.

La epoca aceea prinţul **George** nu avea îngrijita înfăţişare de astăzi. In vârful capului i se ridica mereu, rebel, un moţ de păr, pe care nici un pieptene şi nici o perie nu-l putea netezi, şi când avea de rezolvat o problemă grea, obicinuia să învârtească această şuviţă de păr pe degetul mânei stângi, formând un cârlionţ; aceasta părea să-i aducă inspiraţia dorită.

La St. Peter's era tratat la fel cu toţi ceilalţi. Nu-mi amintesc dac'a fost vreodată admonestat de către d. **A. J. Richardson,** directorul colegiului, dar dacă s'ar fi întâmplat aşa ceva, faptul nu ne-ar fi părut câtuş de puţin extraordinar.

In 1916 intră la **Osborne,** unde îmbrăcă uniforma de cadet, iar în Aprilie 1920 ieşi dela **Dartmouth.** La **Dartmouth** era foarte simpatizat; camarazii îi spuneau pur şi simplu **George** sau **P. G.** şi în scurt timp dobândise o faimă de băiat de viaţă, introducând pe ascuns prieteni în internat şi organizând petreceri nocturne.

In luna Ianuarie a anului următor deveni elev de marină, detaşat fiind pe vasul amiral **Iron Duke,** în Mediterana. Mai târziu el servi pe vasul de războî **Queen Elisabeth** şi pe **Mackay.** Deveni sublocotenent în 1924 şi doi ani mai târziu, locotenent. In 1925 şi 1929, servi pe vasul amiral **Hawkins,** în China, apoi pe **Nelson** şi pe crucişătorul **Durban,** în America şi în porturile Indiilor Apusene. Camarazii lui din această epocă mi-au spus că n'a încercat niciodată să se sustragă dela îndeplinirea obligaţiunilor sale, şi ar fi putut s'o facă, nu pe motivul rangului său, căci aşa ceva nici nu-i trecea prin minte, ci invocând pur şi simplu o indispoziţie. Mari au fost regretele tuturor când o debilitare a stomacului l-a silit să părăsească marina. Ducele a trebuit multă vreme să ţie un foarte strict regim alimentar.

Nu putu sta însă prea mult timp inactiv şi în Martie 1929 intră la Ministerul de Externe, unde fu detaşat la departamentul de vest, care se ocupă cu Europa Occidentală. După aceasta, fu transferat la Ministerul de Interne. El este astfel primul membru al familiei regale, care devine funcţionar public.

La Ministerul de Externe, Ducele şi-a luat foarte în serios obligaţiunile sale de inspector. El a insistat spre exemplu, ca vizitele sale pe la fabrici să nu fie niciodată anunţate în prealabil. Anul acesta Amiralitatea a anunţat că prinţul George a fost înaintat la gradul de comandor. A fost pentru el un salt dublu, deoarece făcând întregul stagiu de opt ani ca locotenent, el ar fi trebuit, în mod normal, să ia gradul de locotenent-comandor.

In ziua când a împlinit 21 de ani, a fost decorat cu Ordinul Jartierei. Pentru toţi fiii regelui, cu excepţia prinţului de Wales, care a primit această distincţie în 1910, la vârsta de 16 ani, Ordinul Jartierei a fost un **„dar al majoratului".**

Deşi ducele de Kent nu e atât de umblat ca **prinţul de Wales,** el a văzut mai multe ţări decât oricare dintre noi. In afară de călătoriile făcute ca marinar, el a vizitat Canada şi America, în tovărăşia prinţului de Wales, în 1928. Iar în primăvara trecută la întoarcerea sa dintr'o reuşită expediţie Sud-Africană, a fost investit cu insigna Ordinului Sf. Mihail şi a Sf. Gheorghe.

L-am auzit povestind o întâmplare dintr'o călătorie făcută cu prinţul de Wales. Povestirea aceasta ilustra modestia amândurora. **„Fratele meu şi cu mine"** spunea prinţul **George, „ne-am dus într'o seară pe tăcute la cinema".** Credeau că nu fuseseră observaţi, dar când să părăsească spectacolul găsiră strânsă la ieşire o imensă mulţime.

„Să căutăm o uşe dosnică" zise **prinţul de Wales** şi, cu ajutorul administratorului, se pomeniră afară neturburaţi. Dar în momentul când dădeau să plece, administratorul le spuse: **„Cer iertare Alteţelor Voastre pentru această neplăcere. Ştiţi s'au adunat pentru Greta Garbo":**

Incă una: Imi amintesc că odată, la un bal al poliţiei, un comisar foarte aferat, care încerca să elibereze calea pentru el, îl împinse spunând:

„Faceţi vă rog loc, vine prinţul!

„O. K." zise prinţul George şi se dădu într'o parte, pentru **„a-şi face loc"!**

Altă-dată, într'un orăşel din Provincia Cap, mulţimea de fermieri olandezi care se adunase spre a-l întâmpina refuză timp de câteva minute să creadă că el era într'adevăr prinţul George. Ei reparară însă mai apoi această eroare, prin urale entuziaste.

Ducele are în genere vederi largi şi moderne. O umbră de timiditate îi sporeşte farmecul şi face să fie foarte simpatizat de persoanele în vârstă. Pare cu vreo cinci ani mai tânăr decât este şi îmbrăcându-se convenabil, dă dovadă de mult gust. S'a spus că seamănă regelui mai mult decât toţi ceilalţi fraţi ai săi şi că dacă s'ar desena o barbă, pe una din fotografiile sale (eu n'am încercat niciodată aşa ceva) s'ar obţine portretul tatălui său.

Gusturile sale sunt acelea ale unui tânăr modern. Il interesează, spre exemplu, foarte mult technica şi se ocupă în special de automobile şi radiofonie.

Ducele de Kent este singuurul membru al familiei regale care a moştenit dela mama sa gustul pentru antichităţi, dar marea lui pasiune este muzica de dans modernă, el însuşi fiind un bun pianist.

E foarte spiritual şi citeşte mult, ceeace face să fie un causeur admirabil, dar urăşte discursurile.

Că-i place dansul nu ne miră, pentrucă e cel mai bun dansator al familiei, având un admirabil ritm şi controlându-şi umerii mai bine decât **prinţul de Wales.**

Nu se poate închipui o pereche mai potrivită decât **ducele de Kent şi prinţesa Marina.** Ambii sunt exponenţi ai tineretului modern, în cel mai bun sens al cuvântului.

Prima şi ultima dată când am întâlnit-o pe prinţesa Marina a fos acum câteva luni, la o recepţie, în Paris.

Stam în jurul unor mese mici şi cinam. In stânga mea se afla o încântătoare doamnă greco-parisiană, **M-me Ralli,** iar la dreapta aveam o tânără fată foarte drăguţă, al cărei nume nu-l remarcasem, când îmi fusese prezentată. Comparam viaţa tineretului londonez cu viaţa tineretului parisian şi necunoscuta mea vecină vorbi cu multă căldură de moravurile, sporturile şi spiritul englezesc. Mărturisesc că încercai un sentiment de uimire în faţa acestei englezoaice atât de entuziasmată de ţara sa. Şi în vreme ce ea se întorcea către celălalt vecin de masă, profitai de ocazie, spre a afla dela d-na Ralli că vecina mea era **prinţesa Marina.**

E foarte plăcută ca înfăţişare şi are acea cizelare pe care atmosfera parisiană o dă femeii. Tinerele englezoaice sunt trimise la Paris mai mult cu acest scop, dar rareori o dobândesc. Prinţesa Marina este însă una dintre cele mai remarcabile excepţii, ce confirmă regula.

H.

Poate să cucerească
ȘI ESTE SIGURĂ DE MAREA EI *putere de*
SEDUCȚIUNE

fi sigură de sine, iată cheia succesului feminin. Deaceea, femeile sunt atât de atente când aleg lucrurile care le măresc farmecul. Alegerea parfumului potrivit, a unui parfum care să atragă, fără să pară agresiv, care să fie încă un mijloc de a releva personalitatea, e o problemă ce se pune oricărei femei. „Chat Noir", una din faimoasele ape de Colonia „Lady", e aleasă de toate elegantele care incearcă foarte minuțios înainte de a se decide. Deci incercați și Dv. această apă de Colonia.

Chat Noir

Lady